

[Formanden]

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.00.

Mødet udsat kl. 12.32

Mødet genoptaget kl. 14.00

Forhandlingen genoptoges.

Waldorff (VS):

Der er faktisk ikke rigtig nogen, som har ydet statsministerens åbningstale retfærdighed. I betragtning af, at det ud fra en nogenlunde redelig socialdemokratisk synsvinkel er komplet umuligt at lave en sammenhængende redegørelse for landets frelse, er åbningstalen faktisk godt håndværk og nogle steder endda næsten et psykologisk mesterværk.

Vi har tidligere beskrevet den socialdemokratiske skizofreni, som den f. eks. kommer til udtryk i dobbeltmennesket Risgaard og Knudsen, der henholdsvis som gruppeformand ved forhandlingsbordet og som menigt medlem af den socialdemokratiske gruppe stemte både for og imod dannelsen af SV-regeringen i 1978.

Det, som vi ser nu, er, hvordan statsministeren magter at lade skizofrenien fremtræde som ro, som overblik, socialt udsyn og harmoni. Det lykkes faktisk statsministeren at få den sociale krise til at fremtræde som et af disse idylliske, fredelige engelske landskaber, som Hitchcock har for vane at fremstille netop på det tidspunkt, hvor tilskueren er grebet af panisk rædsel for den kølige selvbeholdelse, som præger lystmorderen.

På den måde virker det nærmest makabert, når statsministeren med et trefoldigt »Leve Danmark!« bekendtgør, at det positive perspektiv i regeringens politik er, at det ikke går endnu værre, mens ligene i øvrigt flyder omkring ham.

Regeringen vil gerne arbejde for afspænding og fred, og regeringen bekræfter deltagelsen i NATO, atomstrategi og oprustning. Regeringen vil dele verdens goder med den tredje verden, og regeringen bekræfter sit udenrigspolitiske engagement i EFs udbytningspolitik over for u-landene. Regeringen vil sikre de svageste socialgrupper, og regeringen forringer de dårligst stillede pensionisters realindkomst med 6-8 pct. fra 1980 til

1981. Regeringen vil også fremme beskæftigelsen, og regeringen vil fortsætte nedskæringerne på de offentlige udgifter og i øvrigt indskrænke det private forbrug.

Det er ærlig talt lidt svært at finde ud af, hvordan man skal reagere på sådan noget. Man kan forsøge at vælge den mere løsslupne reaktion og foreslå, at regeringen støttes over teaterlovens § 16, støtte til eksperimenterende teater, herunder absurd teater. Eller man kan vælge den sorgmodigt resignerede reaktion, sådan som statsministeren gjorde, da han blev spurgt om regeringens holdning til, at islams tilhængere er ved at sætte hele Mellemøsten i brand, og hvor han sagde: Vi ser med alvor på situationen; den er meget beklagelig.

Med andre ord: vi er udstyret med en regering, som er uden antydning af selvstændig analyse af tingenes tilstand, som er fuldstændig uden perspektiver i sin politik, og som er uden handlemuligheder – og i øvrigt en regering, som betragter evnen og viljen til at anskue tingene ud fra lønarbejdernes synsvinkel med stor mistænksomhed og afgjort modvilje.

Perspektivet i regeringens økonomiske politik fremgår af den nye finansredegørelse, som blev offentliggjort i går. På kun 4 måneder har man måttet revidere skønnet over arbejdsløsheden, så den på årsbasis er øget med 28.000 fuldtidsforsikrede sammenlignet med juniskønnet. På kun 4 måneder har man måttet revidere skønnet over betalingsunderskuddet i indeværende år, sådan at det nu på årsbasis ligger næsten 6 mia kr. højere, end man skønnede i juni. Og disse 4 måneder har vel at mærke været en periode, hvor oliepriserne er steget mindre end forudsat.

Hvad er så det langsigtede perspektiv i regeringens økonomiske politik? Jo, hvis man fortsætter som hidtil – og det vil sige uændret økonomisk politik – lover regeringen, at den i 1984 vil have opnået en forværring af arbejdsløsheden med 105.000 til 225.000 fuldtidsledige og en forværring af betalingsunderskuddet med 6-8 mia kr. til 25 mia kr. på årsbasis. Hvis lønmodtagerne derimod pænt vil love at finde sig i, at skruen strammes yderligere, så kapitalen kan få det bedre, hvis altså lønarbejderne vil affinde sig med yderligere nedskæringer af den disponible realløn på omkring 7-8 pct. frem til 1984, så stiller regeringen Anker Jørgensen i